

Arrest

nr. 246 692 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 augustus 2019 en heeft op 30 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 4 maart 2020 gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 27 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 mei 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, de heer A. B. U. U., verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1987 in La Union in El Salvador. Vanaf uw geboorte tot een week voor uw vertrek op 22 augustus 2019 woonde u in Playa El Tamarindo in het kanton La Metaza in de gemeente Conchagua in de provincie La Union. Daar woonde u in het huis van uw vader, die samen met uw moeder, op het huis van zijn zus lette, die naar de Verenigde Staten was getrokken nog voor uw geboorte. De week voor uw vertrek dook u in functie van uw vlucht naar België onder bij uw ouders op 15 minuten wandelen van uw huis om onder meer een taxi te regelen naar San Miguel voor uw paspoort en uw boot te verkopen.

U heeft twee zonen die momenteel bij uw ouders wonen. Heden doorloopt u, na 12 jaar huwelijk, een echtscheidingsprocedure tegen V. L. D., de moeder van uw kinderen. Zij zou immers een relatie begonnen zijn met El Satanico, een bendelid van MS13. Nadat uw vrouw u verliet, zouden uw kinderen bij u zijn blijven wonen en komt zij om de twee weken of om de maand op bezoek. Deze situatie zou de aanleiding vormen van uw problemen in El Salvador.

U liep school tot de zesde graad van het lager onderwijs. Daarna begon u te werken als visser in Playa El Tamarindo: eerst met uw vader en sinds 2018 op zelfstandige basis. Meer specifiek was u visser sinds u 13 jaar oud was tot een week voor u El Salvador verliet, toen u uw boot verkocht en dus niet langer een vissersvergunning had.

Een drietal jaar geleden, alvorens MS13 in uw gebied actief werd, had u een rustig leven in Playa El Tamarindo. Sinds hun komst werden mensen uit uw regio afgeperst of zelfs vermoord. Het was schering en inslag dat vissers een deel of zelfs hun volledige vangst moesten afgeven. Ook geld en kleren geven of gsm's bijhouden, behoorden tot de kleine gunsten die u verleende om de bendeleden op afstand te houden. Uw problemen met de bendeleden werden echter ernstiger toen uw vrouw u in januari 2019 heeft verlaten voor een bendelid, El Satanico. Als rechterhand van zijn toenmalige baas, El Cobra, wist El Satanico in uw regio op te klimmen tot baas nadat El Cobra werd opgepakt door de politie. Het hoogtepunt van uw problemen was op 16 april 2019, toen u op het strand door El Satanico en zijn twee handlangers, Babygangster en Crackboy, werd geslagen en geschopt nadat u tegen hen was ingegaan omdat u geen vangst had. Diezelfde avond zijn ze nog langsgekomen bij u thuis voor wat geld. Op een avond in de week voor uw vertrek hebben zij u bijna opnieuw in elkaar geslagen. Ze zeiden u dat ze door de aanwezigheid van uw kinderen u hebben gespaard. Hierna besloot u het land te verlaten en dook u een week onder bij uw ouders opdat u uw paspoort kon aanvragen en uw boot kon verkopen om uw reis te bekostigen. Op 15 augustus 2019 vroeg u uw paspoort aan en op 22 augustus 2019 zou u uw vliegtuigtickets gekocht hebben. Diezelfde 22 augustus 2019 verliet u El Salvador en vloog u via Spanje naar België. In Spanje werd u ondervraagd door de migratiedienst waardoor u uw aansluitende vlucht naar België op 23 augustus 2019 miste. U diende een nieuw ticket te kopen voor 24 augustus 2019, en kwam nog diezelfde dag aan in België. Op 30 augustus 2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vroeg of laat gedood te worden door deze bendeleden van MS13.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming, legde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw paspoort en uw identiteitskaart (DUI) neer. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS legde u aanvullend de volgende documenten neer: de aankoopakte van uw glasvezelboot en ter ondersteuning daarvan uw fiscaal identificatienummer (NIT-kaart), de geboorteaktes van uw twee zonen, de reservatie van uw vliegtuigtickets van El Salvador naar Madrid en van Madrid naar België, uw boardingpassen van uw gemiste en nieuwe vlucht van Madrid naar Brussel, de kostprijs van uw nieuwe vlucht van Madrid naar Brussel, de reservatie voor een hotel in Brussel voor de periode van 23 augustus tot 28 augustus 2019 en een bewijs van verhoor door de immigratiedienst in de luchthaven van Madrid.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_2019_0715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve verklaart u geen problemen te hebben gehad met de politie en de autoriteiten van uw land (Notities persoonlijk onderhoud (NPO), pp. 16-17). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat de door u aangehaalde feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen.

Daarnaast moet worden gewezen op uw ongerijmde en onwaarschijnlijke verklaringen over de door u beweerde vluchtaanleiding. Deze zetten de geloofwaardigheid van uw verzoek om internationale bescherming zeer ernstig op de helling. Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Allereerst kunnen uw vage verklaringen omtrent uw burgerlijke staat en enkele opmerkelijke vaststellingen van uw bedrijvigheid op sociale media niet op degelijke wijze aantonen dat u getrouwd bent geweest en dat u zich heden in een echtscheidingsprocedure bevindt. U legde immers geen huwelijksakte, noch echtscheidingspapieren neer bij DVZ, het CGVS of vijf werkdagen na uw persoonlijk onderhoud. Dat u dit naliet, komt de geloofwaardigheid van uw verzoek niet ten goede, zeker wanneer u de situatie met uw ex-vrouw die er vandoor is gegaan met een bendelid, aanhaalt als de basis van uw problemen in El Salvador. Als u diverse documenten neerlegt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u ook informatie kunt verstrekken omtrent essentiële zaken in het kader van uw verzoek, zeker wanneer u vooreerst bij DVZ verklaarde dat u een huwelijksakte heeft (Verklaring DVZ, 25 november 2019, punt 15a). Inzake uw echtscheiding stelt u dat u kortgeleden met uw advocaat in El Salvador heeft gesproken en dat de procedure zal worden afgerond van zodra een psycholoog met uw kinderen heeft gesproken om te zien hoe het met hen gaat (NPO, p. 13). U zou beiden reeds de echtscheidingspapieren hebben

getekend, maar laat bizar genoeg na om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen (NPO, p. 23), ook niet binnen de vijf werkdagen, zoals u werd gevraagd (NPO, p. 24).

Wanneer wordt gepolst of u nog contact heeft met uw ex-vrouw, poneert u tot twee keer toe dat u alle contact met haar heeft verbroken en dat het enige contact dat u met haar had er was voor de handtekening van de echtscheiding (NPO, p. 13, 23), op een datum die u zich, nota bene, in eerste instantie niet kunt herinneren. Pas wanneer u gevraagd wordt om een indicatie, haalt u de periode van juni-juli 2019 aan (NPO, p. 13). Dat de naam van uw ex-vrouw niet meer vermeld staat op uw identiteitskaart die werd uitgegeven op 1 maart 2019, nog voor de afronding van uw echtscheidingsprocedure, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen (Zie DUI, document 2 in het administratieve dossier). Op de vraag of u nog contact heeft met uw ex-vrouw via Facebook of andere sociale media, antwoordt u resoluut "neen" (NPO, p. 23). Geconfronteerd met het feit dat zij wel nog op uw Facebookfoto's reageert, betoogt u dat dit niet communiceren is. U stelt dat u mogelijks "een keer" heeft geantwoord, maar dat zij u ook vroeg naar de echtscheidingsprocedure via Messenger (NPO, p. 23). Ook hiervan legt u allerminst een begin van bewijs neer. Sterker nog, uw acties rijmen zonder meer niet met uw boude stellingname dat "ontrouw, en zeker met zulke mensen, onvergeeflijk is" en dat u daarom niets meer met haar te maken wilde hebben (NPO, p. 22). Enkele concrete voorbeelden, waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd opgenomen in het administratieve dossier, illustreren deze tegenstrijdigheid.

Op 21 juli 2019 postte u een selfie, daarop reageert uw ex-vrouw op 25 juli met een emoticon "Te quiero mucho". U liket dit. Vreemd genoeg verklaart u in die periode de papieren van jullie echtscheiding te hebben ondertekend (NPO, p. 13). Uit een onderzoek naar uw profiel blijkt dat u deze foto inmiddels heeft verwijderd.

Op 8 september 2019 postte u een selfie waarop uw ex-vrouw op 9 september 2019 reageert met "Q guapo ese negro" [Wat een knappe gast, die zwarte]. U likete dit met een reusachtige knipogende smiley, die u na het persoonlijk onderhoud verwijderde en afzwakte tot een gewone discretere "like". Als antwoord op uw smiley, reageerde zij met drie emoticons met hartjesogen. Op 9 september 2019 reageert ene O. P. op haar reactie met "Hij is nu ver weg, het zal moeilijk zijn om hem weer bij jou te krijgen" waarop zij op 26 september antwoordt: "Hij zal altijd aan mijn zijde staan. We hebben twee redenen waarom we altijd samen zullen zijn [...] U. zal altijd mijn eerste liefde blijven, en ik de zijne, we hebben beiden ons leven, ik ben de moeder van zijn kinderen en daar kan niemand wat aan doen. Het is mogelijk dat hij andere vriendinnetjes heeft, maar ik zal steeds een plaats hebben. En dat moeten de vrouwen die met hem een relatie willen, dan maar begrijpen.". U liket deze reactie maar ook deze foto heeft u inmiddels verwijderd na uw persoonlijk onderhoud. Daarnaast werpt een onderzoek naar het profiel van uw ex-vrouw nieuw licht op de situatie en doet vermoeden dat uw relatie al voor januari 2019 de geest gaf. Zo heeft zij op 3 januari 2018 een selfie gepost waarop zij schrijft "Ik heb iemand nodig die van me houdt en die bij me wil zijn." Meer dan een jaar later, op 12 februari 2019, schrijft zij "Neeee.... Ik hou alleen nog maar van mijn kinderen". Vreemd genoeg verklaart u dat zij u in januari 2019 heeft verlaten voor ene El Satanico, een bendelid van MS13 (NPO, p. 20). Nergens op haar Facebook valt maar een spoor te bekennen van deze nieuwe man voor wie zij niet alleen van u scheidt, maar voor wie zij tevens haar dierbare kinderen bij u achterlaat en bij wie ze ging intrekken. De relatie die zij met hem zou hebben, blijft aldus bij een blote bewering.

Op 16 december 2019 postte u een selfie op de trein richting Brussel Centraal. Uw ex-vrouw reageert diezelfde dag met "Muy guapo mi negrito". U liket dit. Zij plaatste nog een emoticon met hartjesogen. Ook deze foto verwijderde u van uw profiel na uw persoonlijk onderhoud.

Bovenstaande Facebookfoto's roepen enorm veel verwarring op betreffende uw relatie met mevrouw V. L. D., bovenal spreken ze uw voorstelling van zaken als zou u geen contact meer hebben met de moeder van uw kinderen duidelijk tegen en stelt u het voor als een "vechtscheiding", daar waar het tegendeel spreekt uit jullie Facebookverkeer. De vaststelling dat u na het persoonlijk onderhoud overgaat tot de verwijdering van deze foto's op uw facebookprofiel spreekt niet in uw voordeel. Zelfs indien wel geloof kan gehecht worden aan uw beweringen, quod non, kan voortgaande op uw verklaringen evenmin ervan uitgegaan worden dat u persoonlijke problemen had met de bendeleden van MS13 omdat u zichzelf op tal van pertinente punten tegensprekt. U verklaart allereerst dat u nooit eerder benaderd bent geweest door bendeleden alvorens uw vrouw een relatie kreeg met El Satanico (NPO, p. 19). Doorheen uw persoonlijk onderhoud wordt duidelijk dat afpersing en geweld door bendeleden schering en inslag waren in El Tamarindo (NPO, p. 10, 18, 20). Daartoe verleende u hen wel "kleine gunsten" (NPO, p. 21) om ze "bij wijze van spreken, bevriend te houden" (NPO, p. 10). Aangezien u deze feiten minimaliseert, lijken ze ook niet zo'n zware impact op uw leven te hebben

gehad. Zo slaagde u erin om hen hoofdzakelijk te ontwijken doordat uw familie op een boogscheut van u woonde en omdat u om vier uur 's ochtends al uitvoer met uw boot. Enkel bij het binnenvaren tegen twee uur 's middags kon u problemen ondervinden (NPO, p. 11).

Daarnaast zou u altijd problemen gehad hebben met dezelfde bendeleden, namelijk El Satanico, Babygangster en Crackboy, en zouden uw problemen met hen ernstiger zijn geworden toen u op 16 april 2019 door hen in elkaar werd geslagen op het strand (NPO, p. 20). Waarom de bendeleden het 'dan pas' of 'dan al' zo ernstig op u gemunt hadden, blijft onbeantwoord doorheen uw tegenstrijdige verklaringen. Zo stelt u bij DVZ dat de nieuwe partner van uw ex-vrouw boos zou zijn geworden omdat u uw kinderen bij haar heeft weggehaald aangezien zij geen vaste verblijfplaats had (Vragenlijst CGVS, 25 november 2019, vraag 5). Daar u eerder verklaarde dat uw ex-vrouw u in januari van datzelfde jaar verliet (NPO, p. 20), rijst de vraag waarom u dan niet eerder benaderd bent? Dat u nergens melding maakt van de exacte datum waarop u te weten kwam dat uw ex-vrouw een relatie met El Satanico had en vooral van de exacte datum dat ze u verliet, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Voorts verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud bizar genoeg dat El Satanico boos zou zijn geworden omdat hij dacht dat u nog een relatie had met uw ex-vrouw (NPO, p. 18). Daarna verklaart u dat uw echtscheiding de aanleiding was voor uw problemen. Omdat uw ex-vrouw de kinderen bleef bezoeken en hij dat niet graag had, zocht hij u sindsdien op op het strand om u af te persen en kleine gunsten van u te eisen (NPO, p. 18). In een andere versie die de ernst van uw problemen sinds april 2019 kadert, betoogt u dat uw problemen ernstiger werden toen El Satanico meer macht kreeg omdat hij baas geworden was in uw regio (NPO, p. 15, 20). De leider van de bende was El Cobra en u haalde aan dat El Satanico zijn rechterhand was. Na de arrestatie van "El Cobra" nam El Satanico zijn positie over. Dat u later niet weet te zeggen wanneer El Cobra werd opgepakt, noch een indicatie hierover kan geven omdat u naar eigen zeggen niet veel aandacht besteedt aan "de dingen van de bende" (NPO, p. 20), komt erg onplausibel over gezien u zelf een rechtstreeks verband legde tussen de arrestatie van El Cobra, de daaropvolgende stijging in de rangorde van El Satanico en de toename van uw problemen (NPO, p. 15). Zo spreekt u zichzelf ook tegen wanneer u aandraagt dat er bij de binnenvaart om 2 u 's middags altijd wel nieuws was aangaande de misdrijven van de bendeleden in uw regio (NPO, p. 11). Daarnaast blijkt uit een persartikel van 14 november 2013 dat El Cobra op 25 augustus 2006 in El Tamarindo werd opgepakt. In 2007 zou hij tot acht jaar gevangenisstraf zijn veroordeeld. Dit artikel haalt uw verklaring onderuit dat het tot drie jaar geleden rustig was in El Tamarindo (NPO, p. 10), daar eruit blijkt dat nog voor 2006 uw buurt zwaar werd geteisterd door afpersingen en moorden door El Cobra en de "clicas" die hij aanstuurt. Dat de zogenaamde machtsoverdracht van El Cobra iets te maken zou hebben met de ernst van uw problemen, weet u dus hoegenaamd niet aannemelijk te maken.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de kinderen zijn niet eenduidig. Allereerst verklaarde u bij DVZ dat u uw kinderen heeft weggehaald bij uw ex-vrouw omdat zij geen vaste verblijfplaats had (Vragenlijst CGVS, 25 november 2019, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat uw ex-vrouw de kinderen wou meenemen toen ze u verliet, maar dat u dit niet toestond omdat u hen een beter leven kon bieden (NPO, p. 18). U zou niet hebben gereclameerd toen ze vertrok, omdat u er nu eenmaal niets aan kon doen en liet haar bijgevolg gaan. U zou echter wel veel ruzie hebben gemaakt over de kinderen, tot ze na een tijd toch toegaf dat de kinderen beter bij u bleven. Geconfronteerd met uw dubieuze verklaring bij DVZ en bij het CGVS, poneert u dat DVZ een vergissing moet hebben gemaakt in de vertaling (NPO, p. 24). Dit excuus kan niet overtuigen omdat u na afloop het interview bij DVZ werd voorgelezen en tevens geen opmerkingen had over dat eerste interview eens bij het CGVS (NPO, p. 3). U stelde dat El Satanico niet binnenkwam in uw huis omdat hij door zijn relatie met uw ex-vrouw respect heeft voor uw kinderen (NPO, p. 21). Ook dit weet niet te overtuigen omdat hij u wel in het bijzijn van uw kinderen zou hebben aangesproken op straat en u daarbij bijna in elkaar heeft geslagen (NPO, p. 19).

Voorts verklaart u nooit elders te hebben gewoond dan in het huis dat u mocht gebruiken van uw vader, al was het maar voor een korte periode (NPO, p. 9). Pas na de pauze, tijdens uw vluchtrelaas, vertelt u dat u nog een week ondergedoken heeft geleefd bij uw ouders zodat jullie alles in orde konden brengen voor uw vertrek (NPO, pp. 18-19). U verklaarde voorts dat het veiliger was bij uw ouders en dat wanneer bendeleden naar u vroegen, uw kinderen of vrienden zeiden dat u naar de Verenigde Staten bent vertrokken (NPO, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen omdat u later vertelde dat dit huis op 15 minuten van uw woning lag (NPO, p. 21), dus binnen dezelfde zogezegde onveilige regio. Bovendien konden ook daar de bendeleden u gemakkelijk vinden aangezien uw ex-vrouw met één van de bendeleden een relatie zou hebben en hem dus het adres van uw ouders kon vertellen. Aangezien iedereen in El Tamarindo elkaar kende (NPO, p. 6), zouden de bendeleden ook zo snel en logischerwijze bij uw ouders uitkomen. Dat men de bendeleden wijsmaakte dat u in de Verenigde Staten bent en dat u eens in België op uw openbaar facebookprofiel een foto post van uzelf op de trein richting

“Brussel Centraal”, is al helemaal roekeloos. Een kopie van deze informatie waarover het CGVS beschikt, bevindt zich in het administratieve dossier.

Tot slot getuigt uw houding niet van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo verklaarde u dat u een week voor uw vertrek op 22 augustus 2019, uw paspoort op 15 augustus 2019 ophaalde in San Miguel. U arriveerde vervolgens in Spanje, maar liet na om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen (NPO, p. 17), zelfs niet nadat u op 23 augustus uw aansluitingsvlucht van Madrid naar België miste doordat de Spaanse migratiedienst u in de luchthaven verhoorde (Zie ook document 10 van de migratiedienst in het administratieve dossier) en u met uw eigen geld een nieuw ticket naar België diende te kopen voor 24 augustus 2019 (NPO, p. 17) (Zie vliegtuigtickets, document 6 in het administratieve dossier). Dit relativeert meteen de ernst van de ingeroepen nood aan internationale bescherming. Daarnaast is er over de aankoopdatum wat verwarring. Zo verklaart u meermaals dat u op 22 augustus 2019 uw tickets kocht. Dat is op dezelfde dag als uw vertrek. De documenten die u voorlegt, spreken dit tegen met de datum 18 augustus 2019 (Zie reservatie vliegtuigtickets, document 8 in het administratief dossier).

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen gezien geen enkel document betrekking heeft op uw persoonlijk vluchtrelaas. De documenten over uw identiteit, beroep en reisroute, met name uw DUI, paspoort, NIT-kaart, de geboorteaktes van uw zonen, bewijzen van aankoop van uw boot, hotelreservatie, het oude en het nieuwe vliegtuigticket, de boardingpassen en het bewijs van verhoor door de Spaanse immigratiedienst, staan hier niet ter discussie. Dat u tot slot de gevraagde documenten met betrekking tot uw echtscheiding niet binnen de vijf werkdagen na uw persoonlijk onderhoud aanleverde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de basis waarop u uw problemen stoelde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de

Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op [https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi focus salvador situation securitaire 20190715.pdf](https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi%20focus%20salvador%20situation%20securitaire%2020190715.pdf)) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 4 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u op 11 maart 2020 aangetekend verstuurd. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u

verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij bedreigd en in elkaar geslagen werd door bendeleden omdat de nieuwe partner van zijn ex-echtgenote een machtig bendelid is en jaloers is op verzoeker. Hij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoeker stelt dat de vervolgingen en vrees voor vervolgingen gebaseerd zijn op politieke redenen in de brede zin, doordat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, een georganiseerde misdaadgroep. Verzoeker citeert uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 waaruit zou blijken dat de bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben en dus als effectieve overheden beschouwd kunnen worden en dat mensen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende een specifiek risicoprofiel hebben en nood hebben aan de vluchtelingenstatus.

Verzoeker wijst op de impact van georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador en dat de bendes politieke, economische en militaire macht hebben (zie *COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire*, van 15/07/2019, p 23-24) en benadrukt dat de reden voor vervolging dus eveneens politiek van aard is op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoeker argumenteert verder dat ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoeker benadrukt dat uit de *UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs* van 31 maart 2010, p. 12-15 blijkt dat het Amerikaans College of Immigration Appeals in Matter of S-E-G (2008) aanvaard heeft dat jongeren die het doelwit zijn geweest van rekrutering door en zich verzetten tegen criminele bendes, een gedeelde ervaring kunnen hebben en als een sociale groep kunnen worden beschouwd. Ook een familielid van een bendelid kan worden vervolgd om reden van zijn gezinslidmaatschap, vb. wanneer het gezin een bekende reputatie heeft als tegenstander van een bende, de familie is dan de relevante specifieke sociale groep. Verzoeker leidt hieruit af dat ook voor een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat er in El Salvador een hoge onveiligheid is en afwezigheid van bescherming door de overheden. Hij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter

wereld staat, “wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p. 7). Hij wijst erop dat de “verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten” en verwijst vervolgens naar het “World Report 2019, El Salvador” van Human Rights Watch en het artikel “Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy” van National Geographic van maart 2019.

Verzoeker haalt verder aan dat bronnen berichten over een “exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden” en citeert uit het artikel “It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country” van The Washington Post van 3 maart 2019. Hij wijst erop dat alleen de bende MS-13 “tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden” en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde “Eligibility Guidelines” van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betoogt verzoeker dat “(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie” volgens UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Hij benadrukt dat hij een klacht heeft ingediend tegen J.C. en heeft geweigerd om ze in te trekken. Ook jongeren worden door de bendes als doelwit genomen. Bovendien worden volgens verzoeker ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Hij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de “COI Focus Retour au pays des ressortissants” van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief dossier toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker meent dat hij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval hij zou terugkeren naar El Salvador.

Verzoeker stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Hij gaat in op artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Verzoeker meent “gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheids situatie in El Salvador”. Hij herhaalt dat hij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat hij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan deze hem de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Verzoeker zet het volgende uiteen inzake zijn verklaringen over zijn problemen met het bendelid El Satanico die niet overtuigend bevonden worden door de commissaris-generaal:

“B.I. Betreffend de burgerlijke stand van verzoeker en zijn relatie met zijn ex echtgenoot

Ten eerste beweert de CGVS dat de verklaringen van verzoeker omtrent zijn burgerlijke staat niet aannemelijk zijn, omdat hij geen documenten neerlegt betreffend zijn huwelijk en zijn echtscheiding procedure. Verzoeker had de documenten wel degelijk aan zijn Raad doorgestuurd, ze zijn echter niet aangekomen. Hij werd dus recentelijk op de hoogte gesteld dat ze vertaald moeten worden, hij zal ze zodra mogelijk aan uw raad sturen. Hij stuurt al de kopieën van de originele stukken (in het Spaans) (zie in bijlage).

Verder verwijt hem de CGVS dat hij uitgelegd heeft dat hij geen contact meer heeft met zijn ex echtgenote, behalve voor de echtscheiding procedure. Toen hij confronteert werd met het feit dat ze soms op zijn facebook foto's reageert, heeft hij duidelijk verklaart dat ze dit inderdaad soms deed, maar dat hij dit niet als "communicatie" met haar beschouwt (zie verslag van persoonlijk onderhoud - hieronder "PO"-p23).

Betreffend de reacties van zijn ex vrouw aan zijn facebook publicaties, kan verzoeker niet verantwoordelijk gehouden worden. Wat meer bepaald haar opmerkingen op facebook betreffen voor april 2019 (toen verzoeker door de huidige partner van zijn ex echtgenoot aangevallen werd), legt verzoeker uit dat ze toen nog niet definitief uit elkaar gegaan waren. Ze waren soms samen, dan opnieuw uit elkaar. Het is dan ook waarschijnlijk omdat ze nog niet definitief uit elkaar gegaan waren dat zijn ex echtgenoot haar relatie niet openlijk op facebook toonde met El Satanico.

Het feit dat verzoeker na zijn persoonlijk onderhoud verschillende foto's verwijderde van zijn profiel kan niet tegen hem gehouden worden, sinds de PO ze sowieso al gezien en verzoeker ermee geconfronteerd had. Hij wenste ze gewoon niet meer op facebook te laten verschijnen.

B.2. Betreffend de problemen van verzoeker met El Satanico (de bende lid met wie zijn ex echtgenoot een relatie begonnen is)

Vervolgens ment verwerende partij dat zijn problemen met El Satanico (de bende lid met wie zijn ex echtgenoot een relatie begonnen is) niet geloofwaardig zijn, voor de volgende redenen.

Ten eerste wordt aan verzoeker verweten dat hij eerst gezegd heeft dat hij geen problemen gekend heeft met de bende totdat zijn ex vrouw een relatie met El Satanico begonnen is, een daarna uitgelegd heeft dat hij al vaak gunsten aan de bende leden verlenen moest. Echter legt verzoeker uit dat dit geen tegenstrijdigheid is, hij moest inderdaad, zoals vele Salvadoranen, gunsten verlenen aan de bende leden, zodat hij geen problemen met hen zou krijgen. Dit is normaal in El Salvador. Zijn echte problemen met de bende (toen hij bedreigd en in elkaar geslagen werd) zijn alleen begonnen nadat zijn vrouw deze relatie begon.

Wat de redenen betreft waarom de bendeleden het "pas dan" ernstiger op hem gemunt hadden, bevestigt verzoeker zijn verklaringen volgens dewelke dit gebeurde omdat zijn vrouw (wie in het begin de kinderen niet met verzoeker wou laten wonen, maar dit later doch accepteerde) regelmatig naar zijn huis kwam om hun kinderen te bezoeken. Daardoor werd de bendelid, de huidige partner van zijn ex vrouw, jaloers, omdat hij vreesde dat ze opnieuw een relatie hadden. Zijn problemen met El Satanico waren ook ernstiger omdat hij in de rangen gestegen was van de bende, en hij dus andere bendeleden bevelen kon om hem te bedreigen en in elkaar te slagen.

Verzoeker heeft al dit verklaart, en er zijn geen tegenstrijdigheden in zijn openvolgende verklaringen. Wat de stijging van El Satanico betreft, na de arrestatie door de politie van de toenmalige baas van de bende (El Cobra), heeft verzoeker uitgelegd dat El Satanico daardoor in de rangen gestegen is, niet dat hij meteen baas werd (zie verslag van PO p 14). Het is pas jaren later dat hij de baas geworden is, dus toen hij de relatie met de ex vrouw van verzoeker begonnen is was hij al machtiger geworden. Er is dus geen tegenstrijdigheid in zijn verklaringen.

Trouwens beweert verwerende partij dat de verklaringen van verzoeker betreffend zijn kinderen bij de DVZ en bij de CGVS niet eensluidend zijn. Verzoeker betwist dit echter. Hij herhaalt dat zijn vrouw in het begin hun kinderen niet met hem wou laten wonen, maar dat ze dit dan toch aanvaardde, omdat ze geen eigen huis en geen baan had. Bij de DVZ werd verkeerd opgeschreven dat hij de kinderen "weggehaald" heeft van zijn vrouw, maar ze zijn echter nooit elders met haar gaan wonen. Er was een licht vertaling fout.

Trouwens, dit argument van verwerende partij om te wijzen op tegenstrijdigheden of weglatingen tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en de bij het CGVS afgelegde verklaringen, wordt vaak herhaald. Als dit document inderdaad een procedureel document is, lijkt het ons absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij de DVZ plaatsvinden en om te zorgen voor een zekere flexibiliteit van de kant van de verwerende partij en van uw Raad.

Inderdaad, de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ zijn heel vaak moeilijk, vertroebeld (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz), en verzoekers worden onderdruk gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen (dit heeft verzoeker herhaaldelijk tijdens zijn onderhoud bij de CGVS uitgelegd). Bovendien hebben verzoekers vaak nog geen een advocaat geraadpleegd, en zij dus niet op de hoogte

van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest. In dit verband melden veel aanvragers van internationale bescherming pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (bijv. aanduidingen om te profiteren van rechtsbijstand).

Bovendien worden zij niet bijgestaan door een advocaat tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de wijze waarop de onderhoud verlopen is te controleren. Aangezien de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, lijkt het ons dat verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Maar ook al zou dit beginsel in deze vakgebied niet kunnen worden toegepast, dan hoeven de asielinstanties bijzonder flexibel zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontleenen aan het ene of het andere omissie.

In het onderhavige geval heeft verzoeker duidelijk verklaart dat de agent van de DVZ hem herhaaldelijk gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten. Er werd dus druk op hem uitgeoefend. In deze omstandigheden is het, gezien de ongunstige omstandigheden waarin de verzoeker op zijn onderhoud bij de DVZ werd geplaatst, niet verwonderlijk dat hij zich, gezien de staat van stress waarin hij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist in een aantal details, of dat er vertalingsproblemen waren.

De CGVS voegt ook nog toe dat de verklaring van verzoeker volgens dewelke El Satanico niet naar zijn huis binnenkwam omdat hij respect had voor de kinderen van de ex echtgenoot van verzoeker niet overtuigd, sinds El Satanico wel op straat in het bijzijn van zijn kinderen bijna in elkaar geslagen heeft. Verzoeker legt uit dat El Satanico inderdaad tot dan nooit in het huis gekomen was, maar dat hij toen beseftte dat het te gevaarlijk voor hem geworden was, en dat zijn vervolger niet meer ervoor schrikte om hem voor zijn kinderen te mishandelen.

Deze grief is irrelevant en moet worden afgewezen.

Verder wordt aan verzoeker verweten dat hij verklaart heeft dat hij altijd in hetzelfde huis gewoond heeft, maar eerst later tijdens zijn persoonlijk onderhoud toegevoegd heeft dat hij een week bij zijn ouders ondergedoken is, juist voor zijn vlucht uit het land. Dit is echter opnieuw geen tegenstrijdigheid, omdat het feit dat hij een week in zijn hele leven in dit huis ondergedoken is niet hetzelfde is als er "wonen". De CGVS is opnieuw te streng in zijn appreciatie.

Verder ment de CGVS dat het roekeloos is om aan de bende leden te laten zeggen dat hij naar de Verenigde Staten vertrokken is, en in dezelfde periode een foto van hem op facebook te publiceren met een teken van de trein station "Brussel Centraal".

Verzoeker verklaart dat hij al ver weg was van El Salvador, en dat ze hem dus geen kwaad meer konden doen.

Het is trouwens geen optie voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen : (...)

(zie *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, March 2016, HCR/EG/SLV/16/01, p26-27)"

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel "*Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy*" van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het "*World Report 2019*" over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel "*It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*" van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 (stuk 6);
- bewijzen van het huwelijk en de echtscheidingsprocedure van verzoeker (stuk 7).

2.2.2. Op 8 december 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende betoogde uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat de door hem aangehaalde feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen en omdat verzoeker ongerijmd en

onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd over de door hem beweerde vluchtaanleiding, wat de geloofwaardigheid van zijn verzoek om internationale bescherming zeer ernstig op de helling zet en waardoor hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. (A) allereerst kunnen verzoekers vage verklaringen omtrent zijn burgerlijke staat en enkele opmerkelijke vaststellingen van zijn bedrijvigheid op sociale media niet op degelijke wijze aantonen dat verzoeker getrouwd is geweest en dat hij zich heden in een echtscheidingsprocedure bevindt (i) verzoeker legde immers geen huwelijksakte, noch echtscheidingspapieren neer, dat hij dit naliet, komt de geloofwaardigheid van zijn verzoek niet ten goede, zeker wanneer hij de situatie met zijn ex-vrouw aanhaalt als de basis van zijn problemen in El Salvador, ze is er immers vandoor gegaan met een bendelid, verzoeker legt geen enkel begin van bewijs voor (ii) wanneer gevraagd wordt of verzoeker nog contact heeft met zijn ex-vrouw, stelt hij dat hij het contact heeft verbroken, enkel voor de handtekening voor de echtscheiding in juni-juli 2019 hadden ze nog contact, het is dan ook vreemd dat de naam van zijn echtgenote niet meer vermeld staat op zijn identiteitskaart uitgegeven op 1 maart 2019, nog voor de afronding van de echtscheidingsprocedure (iii) op de vraag of verzoeker nog contact heeft met zijn ex-echtgenote via Facebook of andere sociale media antwoordt hij nee, terwijl ze wel reageert op zijn Facebookfoto's, maar verzoeker stelt dat dit niet communiceren is, in het administratief dossier bevinden zich hiervan concrete voorbeelden, zo postte verzoeker verschillende selfies waarop zijn vrouw positief reageerde en verzoeker zelf ook weer reageert, verzoeker heeft intussen de foto's en/of de reacties verwijderd (iv) een onderzoek naar het profiel van zijn ex-vrouw doet vermoeden dat hun relatie al voor januari 2019 was beëindigd, datum waarop ze volgens verzoeker hem heeft verlaten voor een bendelid van MS13, nergens op haar Facebook valt ook maar een spoor te bekennen van deze nieuwe man, deze relatie betreft dus enkel een bewering van verzoeker (v) deze Facebookfoto's roepen enorm veel verwarring op betreffende verzoekers relatie met zijn ex-vrouw, ze spreken bovenal tegen dat verzoeker geen contact meer zou hebben met de moeder van zijn kinderen en dat er sprake zou zijn van een vechtscheiding, dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud overgaat tot het verwijderen van deze foto's, spreekt niet in zijn voordeel (B) zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan zijn beweringen, dan kan voortgaande op verzoekers verklaringen er niet van worden uitgegaan dat hij persoonlijke problemen had met de bendeleden van MS13 omdat hij zichzelf op tal van punten tegensprekt: (i) hij verklaart nooit eerder benaderd te zijn geweest door bendeleden alvorens zijn vrouw een relatie kreeg met El Satanico, doorheen het persoonlijk onderhoud werd echter duidelijk dat afpersing en geweld door bendeleden schering en inslag waren in El Tamarindo, daardoor verleende verzoeker hen wel kleine gunsten om hen te vriend te houden, aangezien verzoeker deze feiten minimaliseert, lijken ze geen zware impact op zijn leven te hebben gehad, verzoeker kon hen dikwijls ontwijken (ii) verzoeker zou altijd problemen gehad hebben met dezelfde drie bendeleden en zijn problemen zouden ernstiger geworden zijn toen hij op 16 april 2019 door hen in elkaar werd geslagen op het strand, waarom ze het op dat moment zo ernstig op hem gemunt hadden, blijft onbeantwoord doorheen verzoekers tegenstrijdige verklaringen, die gedetailleerd worden weergegeven, ook de verklaringen met betrekking tot de kinderen zijn niet eenduidig, evenmin als verzoekers verklaringen dat hij steeds in hetzelfde huis woonde en dat hij een week ondergedoken leefde bij zijn ouders, op slechts 15 minuten van zijn woning (C) verzoekers houding getuigt niet van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, verzoeker liet na om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen (D) de documenten die verzoeker voorlegt, doen hieraan geen afbreuk (E) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoeker louter en alleen door zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling (F) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Voor een samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort neer, zijn identiteitskaart, zijn NIT-kaart, de aankoopakte van een glasvezelboot met vertaling, de geboorteaktes van zijn zonen, stukken inzake zijn vliegtuigreis tussen Brussel-Madrid, een hotelboeking.

Het door verzoeker neergelegde paspoort, zijn identiteitskaart, zijn NIT-kaart, de aankoopakte van zijn boot, de stukken inzake zijn vliegreis en een hotelboeking hebben betrekking op zijn nationaliteit, zijn identiteit en zijn reisweg, die *in casu* niet betwist worden. De geboorteaktes van zijn zonen hebben betrekking op zijn kinderen en tonen aan wie de ouders zijn. Al deze stukken houden geen verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De documenten die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en waarvan hij stelt dat het bewijzen zijn van zijn huwelijks- en echtscheidingsprocedure, zijn opgesteld in het Spaans zonder vertaling. Deze stukken zijn dus niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

2.3.4.2. In het verzoekschrift uit verzoeker kritiek op het motief dat de verklaringen over zijn burgerlijke staat niet aannemelijk zijn omdat hij geen documenten neerlegt. Verzoeker stelt deze nu voor te leggen bij het verzoekschrift en zal later nog een vertaling bijvoegen, *quod non*. Verzoeker herhaalt dat hij commentaar op Facebookfoto's niet als "communicatie" beschouwt en hij stelt niet verantwoordelijk te kunnen worden gehouden voor de reacties van zijn ex-echtgenote. Inzake haar reacties voor april 2019 legt verzoeker uit dat ze nog niet definitief uit elkaar waren en dat het waarschijnlijk om die reden is dat zij haar nieuwe relatie met El Satanico niet openlijk toonde op Facebook. Dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud foto's verwijderd heeft van zijn profiel, kan niet tegen hem gebruikt worden gezien de verwerende partij ze al had gezien en verzoeker er al mee geconfronteerd werd.

Verzoeker uit hiermee kritiek op volgende motieven:

"Allereerst kunnen uw vage verklaringen omtrent uw burgerlijke staat en enkele opmerkelijke vaststellingen van uw bedrijvigheid op sociale media niet op degelijke wijze aantonen dat u getrouwd bent geweest en dat u zich heden in een echtscheidingsprocedure bevindt. U legde immers geen huwelijksakte, noch echtscheidingspapieren neer bij DVZ, het CGVS of vijf werkdagen na uw persoonlijk onderhoud. Dat u dit naliert, komt de geloofwaardigheid van uw verzoek niet ten goede, zeker wanneer u de situatie met uw ex-vrouw die er vandoor is gegaan met een bendelid, aanhaalt als de basis van uw problemen in El Salvador. Als u diverse documenten neerlegt, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u ook informatie kunt verstrekken omtrent essentiële zaken in het kader van uw verzoek, zeker wanneer u vooreerst bij DVZ verklaarde dat u een huwelijksakte heeft (Verklaring DVZ, 25 november 2019, punt 15a). Inzake uw echtscheiding stelt u dat u kortgeleden met uw advocaat in El Salvador heeft gesproken en dat de procedure zal worden afgerond van zodra een psycholoog met uw kinderen heeft gesproken om te zien hoe het met hen gaat (NPO, p. 13). U zou beiden reeds de echtscheidingspapieren hebben getekend, maar laat bizar genoeg na om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen (NPO, p. 23), ook niet binnen de vijf werkdagen, zoals u werd gevraagd (NPO, p. 24).

Wanneer wordt gepolst of u nog contact heeft met uw ex-vrouw, poneert u tot twee keer toe dat u alle contact met haar heeft verbroken en dat het enige contact dat u met haar had er was voor de

handtekening van de echtscheiding (NPO, p. 13, 23), op een datum die u zich, nota bene, in eerste instantie niet kunt herinneren. Pas wanneer u gevraagd wordt om een indicatie, haalt u de periode van juni-juli 2019 aan (NPO, p. 13). Dat de naam van uw ex-vrouw niet meer vermeld staat op uw identiteitskaart die werd uitgegeven op 1 maart 2019, nog voor de afronding van uw echtscheidingsprocedure, doet evenzeer de wenkbrauwen fronsen (Zie DUI, document 2 in het administratieve dossier). Op de vraag of u nog contact heeft met uw ex-vrouw via Facebook of andere sociale media, antwoordt u resoluut “neen” (NPO, p. 23). Geconfronteerd met het feit dat zij wel nog op uw Facebookfoto’s reageert, betoogt u dat dit niet communiceren is. U stelt dat u mogelijks “een keer” heeft geantwoord, maar dat zij u ook vroeg naar de echtscheidingsprocedure via Messenger (NPO, p. 23). Ook hiervan legt u allerminst een begin van bewijs neer. Sterker nog, uw acties rijmen zonder meer niet met uw boude stellingname dat “ontrouw, en zeker met zulke mensen, onvergeeflijk is” en dat u daarom niets meer met haar te maken wilde hebben (NPO, p. 22). Enkele concrete voorbeelden, waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd opgenomen in het administratieve dossier, illustreren deze tegenstrijdigheid.

Op 21 juli 2019 postte u een selfie, daarop reageert uw ex-vrouw op 25 juli met een emoticon “Te quiero mucho”. U liket dit. Vreemd genoeg verklaart u in die periode de papieren van jullie echtscheiding te hebben ondertekend (NPO, p. 13). Uit een onderzoek naar uw profiel blijkt dat u deze foto inmiddels heeft verwijderd.

Op 8 september 2019 postte u een selfie waarop uw ex-vrouw op 9 september 2019 reageert met “Q guapo ese negro” [Wat een knappe gast, die zwarte]. U likete dit met een reusachtige knipogende smiley, die u na het persoonlijk onderhoud verwijderde en afzwakte tot een gewone discretere “like”. Als antwoord op uw smiley, reageerde zij met drie emoticons met hartjesogen. Op 9 september 2019 reageert ene O. P. op haar reactie met “Hij is nu ver weg, het zal moeilijk zijn om hem weer bij jou te krijgen” waarop zij op 26 september antwoordt: “Hij zal altijd aan mijn zijde staan. We hebben twee redenen waarom we altijd samen zullen zijn [...] U. zal altijd mijn eerste liefde blijven, en ik de zijne, we hebben beiden ons leven, ik ben de moeder van zijn kinderen en daar kan niemand wat aan doen. Het is mogelijk dat hij andere vriendinnetjes heeft, maar ik zal steeds een plaats hebben. En dat moeten de vrouwen die met hem een relatie willen, dan maar begrijpen.”. U liket deze reactie maar ook deze foto heeft u inmiddels verwijderd na uw persoonlijk onderhoud. Daarnaast werpt een onderzoek naar het profiel van uw ex-vrouw nieuw licht op de situatie en doet vermoeden dat uw relatie al voor januari 2019 de geest gaf. Zo heeft zij op 3 januari 2018 een selfie gepost waarop zij schrijft “Ik heb iemand nodig die van me houdt en die bij me wil zijn.” Meer dan een jaar later, op 12 februari 2019, schrijft zij “Neeee.... Ik hou alleen nog maar van mijn kinderen”. Vreemd genoeg verklaart u dat zij u in januari 2019 heeft verlaten voor ene El Satanico, een bendelid van MS13 (NPO, p. 20). Nergens op haar Facebook valt maar een spoor te bekennen van deze nieuwe man voor wie zij niet alleen van u scheidt, maar voor wie zij tevens haar dierbare kinderen bij u achterlaat en bij wie ze ging intrekken. De relatie die zij met hem zou hebben, blijft aldus bij een blote bewering.

Op 16 december 2019 postte u een selfie op de trein richting Brussel Centraal. Uw ex-vrouw reageert diezelfde dag met “Muy guapo mi negrito”. U liket dit. Zij plaatste nog een emoticon met hartjesogen. Ook deze foto verwijderde u van uw profiel na uw persoonlijk onderhoud.

Bovenstaande Facebookfoto’s roepen enorm veel verwarring op betreffende uw relatie met mevrouw V. L. D., bovenal spreken ze uw voorstelling van zaken als zou u geen contact meer hebben met de moeder van uw kinderen duidelijk tegen en stelt u het voor als een “vechtscheiding”, daar waar het tegendeel spreekt uit jullie Facebookverkeer. De vaststelling dat u na het persoonlijk onderhoud overgaat tot de verwijdering van deze foto’s op uw facebookprofiel spreekt niet in uw voordeel.”

De Raad stelt vast dat uit de reacties van verzoekers ex-echtgenote en verzoekers reacties daarop, inderdaad blijkt dat het niet met de werkelijkheid strookt dat verzoeker geen contact meer zou hebben met de moeder van zijn kinderen of dat er sprake zou zijn van een “vechtscheiding”. Integendeel, uit dit Facebookverkeer blijkt dat er nog contact is en dat dit positief is. Waar verzoeker stelt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de reacties van zijn ex-echtgenote, merkt de Raad op dit geen afbreuk doet aan haar positieve reacties, en vooral aan het feit dat verzoeker zelf ook nog eens reageert op de reacties van zijn ex-vrouw, in positieve zin. Zijn eigen reacties zijn wel zijn eigen verantwoordelijkheid, en deze stroken niet met zijn verklaringen als zou er geen contact meer zijn of als zou er sprake zijn van een vechtscheiding. Bovendien sluit de Raad zich aan bij de vaststelling dat het verwijderen van deze foto’s en reacties niet pleit in het voordeel van verzoeker.

Waar verzoeker uitlegt dat hij en zijn ex-echtgenote in april 2019 nog niet definitief uit elkaar waren maar een soort van knipperlichtrelatie hadden, betreft dit een uitleg *post factum* die *geen afbreuk* doet aan de vaststellingen hierboven. Ook verzoekers uitleg dat juist omwille van die knipperlichtrelatie, zijn ex-vrouw nog geen zaken postte over haar nieuwe relatie met El Satanico, is een loutere bewering die niet gestaafd wordt.

Verzoeker slaagt er met zijn uitleg achteraf niet in de voorgaande pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Zoals hierboven reeds gesteld, kunnen de bij het verzoekschrift gevoegde onvertaalde documenten niet in aanmerking worden genomen.

2.3.4.3. Inzake de problemen van verzoeker met El Satanico die niet geloofwaardig worden geacht, legt verzoeker uit dat er geen tegenstrijdigheid is tussen het feit dat hij geen problemen kende met de bende voor zijn ex-vrouw een relatie begon met El Satanico en met het reeds daarvoor al vaak verlenen van gunsten aan de bende. Het verlenen van gunsten is normaal in El Salvador.

Verzoeker betwist hiermee volgend motief:

“Zelfs indien wel geloof kan gehecht worden aan uw beweringen, quod non, kan voortgaande op uw verklaringen evenmin ervan uitgegaan worden dat u persoonlijke problemen had met de bendeleden van MS13 omdat u zichzelf op tal van pertinente punten tegenspreekt. U verklaart allereerst dat u nooit eerder benaderd bent geweest door bendeleden alvorens uw vrouw een relatie kreeg met El Satanico (NPO, p. 19). Doorheen uw persoonlijk onderhoud wordt duidelijk dat afpersing en geweld door bendeleden schering en inslag waren in El Tamarindo (NPO, p. 10, 18, 20). Daartoe verleende u hen wel “kleine gunsten” (NPO, p. 21) om ze “bij wijze van spreken, bevriend te houden” (NPO, p. 10). Aangezien u deze feiten minimaliseert, lijken ze ook niet zo’n zware impact op uw leven te hebben gehad. Zo slaagde u erin om hen hoofdzakelijk te ontwijken doordat uw familie op een boogscheut van u woonde en omdat u om vier uur ’s ochtends al uitvoer met uw boot. Enkel bij het binnenvaren tegen twee uur ’s middags kon u problemen ondervinden (NPO, p. 11).”

Door louter zijn verklaringen te bevestigen en te ontkennen dat het om een tegenstrijdigheid gaat, kan verzoeker geen afbreuk doen aan dit motief.

2.3.4.4. Verzoeker bevestigt dat zijn problemen met de bende ernstiger werden na de start van de relatie tussen zijn ex-vrouw en El Satanico, gezien El Satanico jaloers werd omdat de ex-vrouw regelmatig naar verzoekers huis kwam om hun kinderen te bezoeken. De problemen werden ook ernstiger nadat El Satanico in rang gestegen was en hij dus andere bendeleden bevelen kon geven. Inzake de arrestatie van El Cobra heeft verzoeker verklaard dat El Satanico in rang steeg, niet dat hij meteen baas werd. Het is pas jaren later dat hij de baas geworden is.

Verzoeker betwist hiermee volgend motief:

“Daarnaast zou u altijd problemen gehad hebben met dezelfde bendeleden, namelijk El Satanico, Babygangster en Crackboy, en zouden uw problemen met hen ernstiger zijn geworden toen u op 16 april 2019 door hen in elkaar werd geslagen op het strand (NPO, p. 20). Waarom de bendeleden het ‘dan pas’ of ‘dan al’ zo ernstig op u gemunt hadden, blijft onbeantwoord doorheen uw tegenstrijdige verklaringen. Zo stelt u bij DVZ dat de nieuwe partner van uw ex-vrouw boos zou zijn geworden omdat u uw kinderen bij haar heeft weggehaald aangezien zij geen vaste verblijfplaats had (Vragenlijst CGVS, 25 november 2019, vraag 5). Daar u eerder verklaarde dat uw ex-vrouw u in januari van datzelfde jaar verliet (NPO, p. 20), rijst de vraag waarom u dan niet eerder benaderd bent? Dat u nergens melding maakt van de exacte datum waarop u te weten kwam dat uw ex-vrouw een relatie met El Satanico had en vooral van de exacte datum dat ze u verliet, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid. Voorts verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud bizar genoeg dat El Satanico boos zou zijn geworden omdat hij dacht dat u nog een relatie had met uw ex-vrouw (NPO, p. 18). Daarna verklaart u dat uw echtscheiding de aanleiding was voor uw problemen. Omdat uw ex-vrouw de kinderen bleef bezoeken en hij dat niet graag had, zocht hij u sindsdien op op het strand om u af te persen en kleine gunsten van u te eisen (NPO, p. 18). In een andere versie die de ernst van uw problemen sinds april 2019 kadert, betoogt u dat uw problemen ernstiger werden toen El Satanico meer macht kreeg omdat hij baas geworden was in uw regio (NPO, p. 15, 20). De leider van de bende was El Cobra en u haalde aan dat El Satanico zijn rechterhand was. Na de arrestatie van “El Cobra” nam El Satanico zijn positie over. Dat u later niet weet te zeggen wanneer El Cobra werd opgepakt, noch een indicatie hierover kan geven omdat u naar eigen zeggen niet veel aandacht besteed aan “de dingen van de bende” (NPO, p. 20),

komt erg onplausibel over gezien u zelf een rechtstreeks verband legde tussen de arrestatie van El Cobra, de daaropvolgende stijging in de rangorde van El Satanico en de toename van uw problemen (NPO, p. 15). Zo spreekt u zichzelf ook tegen wanneer u aandraagt dat er bij de binnenvaart om 2 u 's middags altijd wel nieuws was aangaande de misdrijven van de bendeleden in uw regio (NPO, p. 11). Daarnaast blijkt uit een persartikel van 14 november 2013 dat El Cobra op 25 augustus 2006 in El Tamarindo werd opgepakt. In 2007 zou hij tot acht jaar gevangenisstraf zijn veroordeeld. Dit artikel haalt uw verklaring onderuit dat het tot drie jaar geleden rustig was in El Tamarindo (NPO, p. 10), daar eruit blijkt dat nog voor 2006 uw buurt zwaar werd geteisterd door afpersingen en moorden door El Cobra en de "clicas" die hij aanstuurt. Dat de zogenaamde machtsoverdracht van El Cobra iets te maken zou hebben met de ernst van uw problemen, weet u dus hoegenaamd niet aannemelijk te maken."

Verzoekers beknopte uitleg over de reden van de start van zijn ernstige problemen is niet van aard om de verschillende versies van zijn relaas te stroomlijnen. Door één versie van zijn verklaringen te herhalen, weerlegt verzoeker niet dat zijn overige verklaringen hiermee tegenstrijdig zijn.

Verder is zijn uitleg over de arrestatie van El Cobra een nieuwe versie van de feiten die hij achteraf geeft en die geen afbreuk kan doen aan het persartikel waaruit de commissaris-generaal citeert en waaruit blijkt dat El Cobra reeds in 2006 werd opgepakt. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS. Hieruit blijkt echter dat verzoeker verklaarde *"Dus toen ik met mijn vrouw was en hij een band begon met mijn vrouw, was hij nog laag in rang in de bende"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Verzoeker verklaarde eerder dat El Satanico een relatie begon met zijn vrouw in januari 2019 en dat de problemen voor hem ernstig werden vanaf april 2019 (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Uit verzoekers verklaringen blijkt dus dat El Satanico in januari 2019 nog laag in rang was wat dus meebrengt dat El Cobra volgens verzoeker op dat ogenblik nog niet was opgepakt. Bovendien verklaarde verzoeker ook *"Later werd die leider van de zone, El Cobra, door de politie opgepakt. En El Satanico werd dan in zijn plaats de leider en hierdoor nam mijn vrees toe. De situatie was ernstiger geworden, want hij had meer macht. En in een gesprek met mijn vader overwoog ik om te vertrekken. Hier in België ken ik iemand die E.C. noemt. Ik ken hem van kleins af aan. Hij vertelde me dat het hier veilig is en dat er veel opportuniteiten zijn en ik besloot toen mijn boot te proberen verkopen."* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Gezien verzoeker de verergering van zijn problemen in 2019 situeert (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20), situeert hij in zijn verklaringen de arrestatie van El Cobra en het feit dat El Satanico in zijn plaats leider was, in 2019. Zijn uitleg in het verzoekschrift strookt niet met zijn verklaringen en kan dus niet worden aangenomen.

2.3.4.5. Verzoeker betwist dat de verklaringen over zijn kinderen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) niet eensluidend zijn. Verzoeker herhaalt dat zijn vrouw in het begin de kinderen niet bij hem wou laten wonen, maar dit dan toch aanvaardde omdat ze geen eigen huis en geen baan had. Bij de DVZ werd dit verkeerd opgeschreven dat hij de kinderen weggehaald heeft bij zijn vrouw, dit is een fout in de vertaling. Verzoeker uit voor het overige nog kritiek op het feit dat er zoveel verwezen wordt naar tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst van de DVZ en de verklaringen afgelegd bij het CGVS.

Verzoeker betwist hiermee volgend motief:

"Ook uw verklaringen met betrekking tot de kinderen zijn niet eenduidig. Allereerst verklaarde u bij DVZ dat u uw kinderen heeft weggehaald bij uw ex-vrouw omdat zij geen vaste verblijfplaats had (Vragenlijst CGVS, 25 november 2019, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt u dat uw ex-vrouw de kinderen wou meenemen toen ze u verliet, maar dat u dit niet toestond omdat u hen een beter leven kon bieden (NPO, p. 18). U zou niet hebben gereclameerd toen ze vertrok, omdat u er nu eenmaal niets aan kon doen en liet haar bijgevolg gaan. U zou echter wel veel ruzie hebben gemaakt over de kinderen, tot ze na een tijd toch toegaf dat de kinderen beter bij u bleven. Geconfronteerd met uw dubieuze verklaring bij DVZ en bij het CGVS, poneert u dat DVZ een vergissing moet hebben gemaakt in de vertaling (NPO, p. 24). Dit excuus kan niet overtuigen omdat u na afloop het interview bij DVZ werd voorgelezen en tevens geen opmerkingen had over dat eerste interview eens bij het CGVS (NPO, p. 3). U stelde dat El Satanico niet binnenkwam in uw huis omdat hij door zijn relatie met uw ex-vrouw respect heeft voor uw kinderen (NPO, p. 21). Ook dit weet niet te overtuigen omdat hij u wel in het bijzijn van uw kinderen zou hebben aangesproken op straat en u daarbij bijna in elkaar heeft geslagen (NPO, p. 19)."

Door in het tweede middel van het verzoekschrift louter te herhalen dat hij veronderstelt dat er een misverstand was met de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en te bevestigen dat zijn vrouw in het begin de kinderen niet bij hem wou laten wonen, maar dit dan toch aanvaardde omdat ze geen eigen huis en geen baan had, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente vaststellingen

van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Ook de Raad stelt vast dat aan het einde van het gehoor bij de DVZ het verslag van zijn verklaringen in het Spaans werd voorgelezen aan verzoeker, die dit verslag ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 5, vragenlijst). Het algemeen betoog in het tweede middel dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk zijn, *“vertroebeld (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz)”* en dat verzoekers onder druk worden gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen, kan niet worden doorgetrokken naar het gehoor dat voor verzoeker heeft plaatsgehad. Verzoekers verklaringen werden hem immers in het Spaans voorgelezen en uit de vragenlijst blijkt duidelijk dat verzoeker gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen (*ibid.*). Tevens verklaarde verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het interview dat hij bij de DVZ had gehad goed verlopen is en dat hij alles heeft kunnen vermelden maar niet tot in detail (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Voorts beperkt verzoeker zich met het algemene betoog in het tweede middel dat verzoekers vaak nog geen advocaat geraadpleegd hebben en dus niet op de hoogte zijn van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren en soms zelfs verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest, tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker betwist niet dat zijn verklaringen hem in het Spaans werden voorgelezen en heeft bovendien op geen enkel moment – ook niet thans in zijn verzoekschrift – aangehaald dat hij verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze hem werd voorgelezen.

Waar verzoeker in het tweede middel nog voorhoudt dat *“verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces”*, wijst de Raad er op dat de DVZ geen rechtsprekend orgaan is, maar deel uitmaakt van het bestuur en dus de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen. Te dezen blijkt nergens uit dat deze beginselen *in casu* zouden zijn geschonden, noch dat er onregelmatigheden zouden hebben plaatsgevonden tijdens het gehoor bij de DVZ.

Waar verzoeker in het tweede middel nog stelt dat *“de agent van de DVZ hem herhaaldelijk gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten”* en dat er dus *“druk op hem (werd) uitgeoefend”* zodat het *“niet verwonderlijk (is) dat hij zich, gezien de staat van stress waarin hij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist in een aantal details”*, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is een zekere mate van stress inherent aan elk interview, doch staat dit er niet aan in de weg dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert bij terugkeer vroeg of laat te worden gedood, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze gebeurtenissen correct en zonder tegenstrijdigheden kan weergeven, *quod non in casu*.

Inzake het motief dat de verklaring van verzoeker dat El Satanico verzoekers huis niet binnenkwam omdat hij respect had voor de kinderen van zijn nieuwe partner, niet overtuigt, gezien El Satanico verzoeker wel in elkaar sloeg op straat in het bijzijn van deze kinderen, legt verzoeker uit dat El Satanico besepte dat het te gevaarlijk was geworden voor hem en dat hij er dan niet meer voor terugdeinsde om verzoeker te mishandelen voor de ogen van de kinderen.

Verzoeker verklaart niet wat hij bedoelt met het feit dat El Satanico *“toen besepte dat het te gevaarlijk voor hem geworden was”* en dat hij er dan niet meer voor terugdeinsde om verzoeker te mishandelen voor de ogen van de kinderen. El Satanico was volgens verzoekers verklaringen de leider van een bende, verzoeker heeft nergens verklaard dat hij El Satanico zou hebben bedreigd of lastig gevallen, zodat het niet duidelijk is wat verzoeker met zijn uitleg bedoelt. Alleszins doet deze onduidelijke uitleg geen afbreuk aan dit motief.

2.3.4.6. Verzoeker meent dat het geen tegenstrijdigheid is te verklaren dat hij altijd in hetzelfde huis gewoond heeft en pas later toevoegde dat hij een week ondergedoken leefde bij zijn ouders. Onderduiken is niet hetzelfde als ergens wonen, aldus verzoeker.

Verzoeker uit hiermee kritiek op volgend motief: *“Voorts verklaart u nooit elders te hebben gewoond dan in het huis dat u mocht gebruiken van uw vader, al was het maar voor een korte periode (NPO, p. 9).”*

Pas na de pauze, tijdens uw vluchtrelaas, vertelt u dat u nog een week ondergedoken heeft geleefd bij uw ouders zodat jullie alles in orde konden brengen voor uw vertrek (NPO, pp. 18-19). U verklaarde voorts dat het veiliger was bij uw ouders en dat wanneer benedeleden naar u vroegen, uw kinderen of vrienden zeiden dat u naar de Verenigde Staten bent vertrokken (NPO, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen omdat u later vertelde dat dit huis op 15 minuten van uw woning lag (NPO, p. 21), dus binnen dezelfde zogezegde onveilige regio. Bovendien konden ook daar de benedeleden u gemakkelijk vinden aangezien uw ex-vrouw met één van de benedeleden een relatie zou hebben en hem dus het adres van uw ouders kon vertellen. Aangezien iedereen in El Tamarindo elkaar kende (NPO, p. 6), zouden de benedeleden ook zo snel en logischerwijze bij uw ouders uitkomen.”

Verzoeker laat met zijn uitleg echter het gegeven ongemoeid dat het feit dat hij onderdook bij zijn ouders, plaatsvond in een huis dat op 15 minuten van zijn woning lag, dat dit binnen dezelfde regio was, dat zijn ex-vrouw aan de bende het adres van zijn ouders kon vertellen en dat gezien iedereen in El Tamarindo elkaar kende, de benedeleden ook snel bij verzoekers ouders zouden uitkomen. Bijgevolg kan verzoekers uitleg geen afbreuk doen aan dit motief.

Inzake de foto die verzoeker gepost heeft op Facebook waarop het treinstation “Brussel-Centraal” te zien is, terwijl hij aan de bende liet zeggen dat hij naar de Verenigde Staten vertrokken is, verklaart verzoeker dat hij al ver weg is van El Salvador en dat de bende hem dus geen kwaad meer kon doen. Deze uitleg doet echter geen afbreuk aan het feit dat het uiterst roekeloos is van verzoeker om op openbare sociale media beelden van hem te posten waaruit duidelijk blijkt dat hij in Europa/België verblijft, terwijl zijn familie de benedeleden moest voorliegen dat hij in de Verenigde Staten verblijft.

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat hij een klacht heeft ingediend tegen J.C. en heeft geweigerd om ze in te trekken, maar dit betreft een materiële vergissing gezien uit verzoekers relaas niet blijkt dat hij tegen iemand een klacht heeft ingediend. De Raad gaat hierop bijgevolg niet in.

2.3.4.7. Gelet op het voorgaande, volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker afgelegde verklaringen inzake zijn problemen met een bendelid, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit El Salvador en dat hierdoor ook in ernstige mate verzoekers algemene geloofwaardigheid en dus de geloofwaardigheid van de overige niet door materiële bewijsstukken ondersteunde feiten wordt aangetast.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.4.8. Voor zover verzoeker in het eerste middel betoogt dat er in El Salvador geen bescherming van de overheden beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met het bendelid El Satanico, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Evenmin voert verzoeker in het tweede middel dienstig aan dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen. Aan verzoekers verklaringen dat hij het slachtoffer is geweest van daden van vervolging of ernstige schade door een bendelid wordt immers geen geloof gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat er in verzoekers geval geen nood is aan een intern vluchtalternatief.

2.3.4.9. Voorts wijst verzoeker er in het eerste middel op dat hij deel uitmaakt van de risicocategorieën die in de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 worden opgesomd aangezien hij een persoon is van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

De Raad wijst erop dat gezien de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven politieke overtuiging aan te tonen.

Verzoeker stelt ook dat hij behoort tot een sociale groep en dat dit een mogelijke grond van vervolging kan zijn, met name een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Ook hier wordt opgemerkt dat hierboven werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, zodat hij niet aannemelijk maakt te behoren tot een sociale groep die vervolgd wordt.

2.3.4.10. Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen toont verzoeker, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet op geloofwaardige wijze aan dat hij reeds problemen kende voor zijn vertrek uit El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zal ondervinden. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus Situation Sécuritaire 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Het gegeven dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Met zijn algemeen betoog dat El Salvador gerund wordt door bendes en beschouwd wordt als een van de gevaarlijkste landen ter wereld toont verzoeker niet aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers geciteerde persartikels en rapporten die hij bij het verzoekschrift voegt, laten niet toe anderszins te besluiten.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET